

antog jeg, at vi nu foreløbig vare færdige med. — Jeg skal endnu, inden jeg forlader det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), blot gjøre een Bemærkning endnu. Det har forundret mig noget, at den ganske korte blot berørende Bemærkning, jeg gjorde med Hensyn til den af de Herrere foreslaaede Anklager, har kunnet foranledige til længere Taler og længere Udtalelser om det paagældende Medlem, men det maa de Herrere jo have deres Grunde til. Men naar det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds sagde, at det var tydeligt, at jeg ikke kunde lide, at de havde valgt ham til Anklager, saa tager han virkelig heri ganske feil. Jeg kan forsikre det ærede Medlem, at ere de Herrere glade over at have faaet ham til Anklager, saa kunne vi ogsaa sagtens være glade. Dermed skal jeg forlade det ærede Medlem. — Lige over for den ærede Ordfører for Forslagsstillerne er det kun yderst Lidt, jeg kan have tilbage at sige. Det ærede Medlem søgte at drage frem mod mig de noksom bekendte Steber af Høldes Statsforfatningsret, hvorved denne afbøde Statsretslærer har opstillet og gjort sig til Organ for den iøvrigt ogsaa af Andre fremsatte Lære om, at Penge, der ikke vare bevilgede af Rigsdagen, uden videre maatte, naar Folkethinget vilde det, falde vedkommende Minister til Ansvar, og at det laa udenfor Rigsrettens Myndighed og Kompetence at afgjøre, hvorvidt ubevilgede Penge desuagtet kunde siges at være brugte under Forhold, som vare retsfærdiggjørende. Det er Noget, vi Alle vide og som er meget vel bekendt, at denne Mening har været opstillet af Mange, den har været gjort gjældende af indflydelsesrige Medlemmer her i Thinget, og der er derfor heller ikke noget Paafaldende i, at Høld havde den samme Mening. Men det, man forøvrigt har set, er, at Rigsretten, da den forrige Gang udtalte sig, erklærede sig imod denne Anskuelse. Man har senere set, at der er blevet gjort Forsøg paa at skaffe denne Anskuelse, der saaledes var bleven underkjendt ved Dom, Indgang ved Lov her i Thinget gennem et indbragt Forslag, der har faaet Tilslutning fra et ikke ringe Antal Medlemmer; men det har ikke kunnet føres igjennem, og det samme har været Tilfældet med det Forsøg, som Medlemmer af dette Thing, saa vidt jeg erindrer, i forrige Samling gjorde paa at gennemføre det Samme. Man har som sagt gjort Forsøg paa at indføre denne Sætning ad Lovgivningsveien, det er ikke lykkedes, og jeg tror tillige, at det ligesaalidt nu som til andre Lieder vil lykkes at faae nogen Domstol til at anerkjende den Sætning, at enhver ubevilget Udgift, som vedkommende Minister har set sig nødsaget til at gjøre, skal han staa til Ansvar for og tilbagebetale, naar Folkethinget anlægger Sag mod ham, uden Hensyn til, hvor berettiget og hvor forpligtet han endog har været til at gjøre denne Udgift. Jeg tror, at denne Sætning ligesaalidt nu som

nogensinde tidligere vil vinde Bifald hos nogen Ret. Jeg tror aldrig, at man nogensinde vil komme til det Resultat at statuere, at en Handling, som var en Ministers ikke blot Ret, men hans ligefremme Pligt, skulde han desuagtet kunne drages saaledes til Ansvar for, at han maatte give Erstatning derfor; jeg tror det ikke.

Formanden (Krabbe): Det ærede Medlem fremsatte i Begyndelsen af sit Foredrag en Antydning af, at det ikke var ham tilladt at udtale Ting, som det var andre ærede Medlemmer tilladt; det forekommer mig, at dette var Antydningen; hvis det er saaledes, maa jeg ikke fordi jeg føler mig krænkert derover, men fordi det er min Pligt, paatale Saadant som utilstedeligt.

Minestad: Den ærede Formand svæver i en Misforstaaelse. Jeg mente ikke, at det ikke var mig tilladt af Formanden, jeg mente, som det tydeligt fremgaar af, hvad jeg derefter sagde, at det ikke var mig tilladt af mine Modstandere her i Salen, og jeg bemærkede udtrykkelig, at jeg vidste af deres Udtalelser — og jeg nævnte i den Henseende flere Medlemmer, som jeg kunde referere mig til — at de nærede den Anskuelse, at det kun var dem, men ikke mig tilladt at bruge stærke Udtryk.

Formanden (Krabbe): Naar det er saadan at opfatte, har jeg selvfølgelig ikke Noget at paatale derved. Jeg tror dog, at det ærede Medlems Ytringer — jeg har skaffet mig dem foreliggende — gave Anledning til nogen Mistydning, men det glæder mig, at de ikke sigte derhen, hvor jeg har opfattet dem.

Berg: Det skulde dog være mærkeligt — men det skal jeg ikke komme ind paa — om det ærede Medlem virkelig kunde mene, at det, at Medlemmer her i Salen ikke vilde tillade dette, skulde have nogen Indflydelse paa det ærede Medlem. Det forekommer mig, at han har ført, og det glæder os, et meget frit Sprog lige over for Hvertallet; jeg kan ikke sige Andet end, at, naar det ærede Medlem vil sammenstille saadanne Udtryk som „kidenstabelig“, som „skaanselsløst“ fra vor Side eller som „at vi have personlig Uvillie mod de paagældende Mænd“, mod hvilke vi ville reise Anklage, imod mit Udtryk om, at det ærede Medlem tog fuldstændig feil, saa forekommer det mig, at denne Sammenligning ikke passer; der er i alt Fald en meget væsentlig Gradsforskjel i disse Udtryks Beskaffenhed, saa at, naar det ærede Medlem sigter til mig, kan han ikke udtale sig derom saaledes. — Jeg skylder det ærede Medlem et Par Bemærkninger. Det ærede Medlem mente, at jeg skulde have sagt, at den paagældende Aktor havde den Divinationsevne, at han kunde se 20 Aar ud i Fremtiden. Nei, dette er en Ut-